

По личната заповѣдъ на Княза, градоначалникътъ арестувалъ по-буйнитѣ „бугараши“ и подъ конвой ги проводилъ въ *Неготинъ*, отгдѣто неготинския префектъ ги набѣкълъ въ една мауна и ги изхвърлилъ на Ромънския брѣгъ.

Раковски протестиралъ противъ грубата мѣрка на правителството. Публично нарѣкълъ Христича шарлатанинъ, а князь Михаила — нечестенъ господаръ. Началника на легиеона (Раковски) билъ изхвърленъ като парцалъ изъ прѣдѣлитѣ на Сърбія (1867 год. 25 Септ.).

Като на зло, около това врѣме излѣзълъ изъ подъ печатъ разказътъ на Каравелова — *Е ли е крива судьбина*, — насоченъ, въобще, противъ абсолютнитѣ и конституционни монарси. На подозрителния Князь се сторило, че прѣдмѣтния разказъ е насоченъ лично противъ него. Заповѣдалъ да се арестува подначалника на легията и да се даде подъ съдъ. Слѣдъ три-мѣсечно излѣжаване въ бѣлградската крѣпость, Каравеловъ билъ оправданъ и пуснатъ на свобода.

Позорното изгонване на 50 души legionери изъ прѣдѣлитѣ на Сърбія, бруталната обноска на княза Михаила спрямо Раковски, арестуването на Л. Каравелова, защото казалъ въ „Кривдина“: *царетѣ не сж нито Божки помазаници, нито народни избранници, а сж натрапници. — Царетѣ и князетѣ сж дървени хора, които се хранятъ на златна софрица, а Вашингтоновци и Мацневци сж златни хора, които се хранятъ въ дървена паница*; плусъ изгонването изъ легiona *българската команда* и замѣстванieto ѝ съ сръбска — всичко това възбудило въ душата на дякона дълбока омраза къмъ „братята Сърби“. Разочарованъ отъ доброжелателството на сръбското правителство, той напустналъ, веднжжъ за всекога столицата на свободната „сестра Сърбія. Придруженъ отъ Христа Ивановъ (голѣмия) и Василь Попковъ, тъй мирно и тихо